

Virserums poststation I

Virserum fick mer ordnade postförbindelser genom en postföringslinje mellan Vimmerby och Nottebäck. Den inrättades genom ett regeringsbeslut den 30 maj 1855.

Frågan om Virserums postförbindelser förekommer någon gång i kommunalstämmornas protokoll under 1800-talet. Vid en extra stämma den 31 augusti 1862 ställde man sig positiv till en poststation i Fagerhult och beslöt att tillstyrka inrättandet av den nya postföring som skulle erfordras för en poststation i Fagerhult.

Vid en kommunalstämma den 7 juli 1871 beslutades, på kontraktsprosten K J Dahlbergers förslag, att kräva att en poststation inrättades i Virserum, men den gången blev det inget resultat.

Poststationsföreståndare Johan Smedberg

Sedan riksdagsbeslutet om kronobrevbäringens avskaffande var klart, påbörjade generalpoststyrelsen planeringen av postväsendets ordnande. Detta skedde i samarbete med landshövdingen i länet. I en skrivelse den 28 oktober 1873 till generalpoststyrelsen föreslog denne bl.a. att en poststation skulle inrättas i Virserum. Generalpoststyrelsen delade landshövdingens bedömning och beslutade den 15 december 1873 att en poststation skulle inrättas i Virserum. Samtidigt bestämdes att gångpost skulle ordnas två gånger i veckan mellan Virserum och det dåvarande postkontoret i Målilla.

Virserums poststation påbörjade sin verksamhet den 1 januari 1874. Som förste poststationsföreståndare anställdes kronolänsman Johan Smedberg mot ett arvode av 200 riksdaler per år. Föreståndarna för de likaledes nyinrättade poststationerna i Lönneberga, Bockara och Tvetå erhöll ett arvode på 100 riksdaler, medan föreståndaren i Järeda arvoderades med 180 rdr, men då skulle han också gå till Klövdala två gånger i veckan med posten dit.

Poststationen var belägen i Länsmansgården, ett praktiskt arrangemang för dess föreståndare eftersom postarbetet sköttes vid sidan av det ordinarie arbetet.

Normalt utväxlades all post mellan poststationen och överlydande postkontor, men den 26 januari 1874 beslutade generalpoststyrelsen att Virserumsposten också skulle få utväxla post direkt med postkontoret i Växjö.

Uppgifterna om verksamheten de första åren är ganska knapphändiga, men vi vet att år 1876 - två år efter poststationens öppnande - sände virserumsborna 3.328 inrikes och 708 utrikes brevöversändelser. Den 3 april 1877 levererades en kassalåda till poststationen, som högtidligen kvitterades av poststationsföreståndaren dagen därpå.

Poststationsföreståndare Per August Larsson

Smedberg avled den 3 maj 1877 och en ny poststationsföreståndare skulle utses. Uppenbarligen var befattningen attraktiv för det var flera som anmälde sig som sökande. Den förste sökande var kronolänsmannens änka Martina Smedberg, som anförde att hon hade svårigheter att försörja sig och åtta minderåriga barn efter mannens bortgång. För att kunna komma i åtanke vid tjänstetillsättningen var hon beredd att sänka lönen med 15 kronor till 185 kronor om året. Men i ett yttrande av kronofogden Lindberg i Högsby - som varit Smedbergs chef - anförde denne att änkan inte var "kompetent att på egen hand sköta den ifrågavarande sysslan".

Därmed var Martina Smedberg ute ur kampen om tjänsten. Men det fanns tre andra sökande: fabrikören Per August Larsson, handlanden Per August Nilsson och handlanden P A Ahlberg. Det blev Per August Larsson som slutligen utsågs till poststationsföreståndare, bl. a. därför att han förordades av kronofogden Lindberg, men också därför att hans krav på ersättning från postverket var lägst. I samband med att Larsson utsågs till föreståndare flyttade poststationen till hans spinneri.

I slutet av året begärde dock Larsson höjd ersättning, något som inte tilltalade generalpoststyrelsen. I en skrivelse den 28 december 1877 till postkontoret i Målilla uppdrog man åt postmästaren "att fästa bemålde Larssons uppmärksamhet derå, att då kontrakt finnes med honom afslutadt om poststationsföreståndarebefattningens i Wirserum handhavande, de genom detsamma fastställda ersättningsvillkor måste förblifva gällande, intilldess kontraktet kan, efter skedd uppsägning och i stadgad tid, komma att upphöra".

Larsson valde då att i kontraktsenlig tid säga upp sitt kontrakt, vilket upphörde den 31 mars 1879.

Allt var dock inte frid och fröjd med postförbindelserna. Redan år 1879 beslöt kommunalstämman att tillskriva generalpoststyrelsen och söka ändring i de miserabla postförhållandena. Ansökan motiverades bl.a. med att brev och tidningar från Oskarshamn behövde tre-fyra dagar för att nå Virserum.

Poststationsföreståndaren Karl Gunnarsson

Sedan Larsson sagt upp sig började man leta efter hans efterträdare. I en skrivelse den 10 januari 1879 föreslog postkontoret att K. E. D. Gunnarsson skulle utses till ny poststationsföreståndare. Från den 1 april 1879 blev Karl Gunnarsson utsedd till föreståndare. Fram till den 20 april 1895 var då posten inrymd i den gunnarssonska fastigheten på nuvarande Södra Järnvägsgatan 8. Huset är fortfarande bevarat, även om den postala inredningen inte finns kvar.

Under Gunnarssons tid som poststationsföreståndare ådrog han sig allmänhetens missnöje vid ett par tillfälle. Den 28 januari 1893 skrev kontraktsprosten K. J. Dahlberger till generalpoststyrelsen och klagade över att både tidningar och brev anlände till honom i skadat skick och ansåg att det var Gunnarsson som var slarvig. Sedan klagoskriften remitterats till Gunnarsson anförde denne i ett yttrande den 5 mars 1893

att "alla försändelser till kontraktsprosten Dahlberger tillställs honom i samma skick de hitkommit".

Postmästaren i Målilla delade Gunnarssons uppfattning och i sitt yttrande till generalpoststyrelsen den 7 mars 1893 tillade han att "orsaken till det afgifna klagomålet väl till stor del får sökas i klagandens höga ålder och sjukliga kroppsbeskaffenheter".

I slutet av samma år var det dags för nästa klagomål. Den 22 december 1893 skrev A. M. Johnsson i Burlington, Norra America, och klagade över att ett till Emelie Christina Johansson i Stora Ånhults Dalö rekommenderat brev "legat å Virserums postkontor i flera månader --- men postmästaren å ofvannämnda plats har nekat till att det funnits der". I stället hade Gunnarsson efter en tid returnerat det till avsändaren i USA som obeställbart. Johnsson begärde därför att Gunnarsson för sin förseelse att inte lämna ut brevet skulle erhålla "vederbörlig räfst". Avsändaren var särskild upprörd över att Gunnarsson och brevmottagaren bott grannar i mer än 20 år och att han därför borde ha förstått vem brevet var avsett för.

Av Gunnarssons förklaring framgår att kuvertets framsida förändrats efter det att kuvertet återsänts till Amerika som obeställbart, på så sätt att ordet Enkan, som ursprungligen fanns på kuvertet, förändrats till ordet Emelie. Poststationsföreståndaren tillägger att "under den tid brefvet låg här visades det mångfaldiga gånger för personer från St Ånhults Dalö, men ingen visste någon person med namnet Enkan Christina Johansson, som brevets utanskrift då var".

Till stöd för sitt påstående bifogade Gunnarsson ett intyg från handlande J. F. Carlsson i Stora Ånhults Dalö där denne intygade att han åtskilliga gånger under juni och juli månader 1892 tillfrågats om brev till Enkan Christina Johansson, men svarat att han inte kände till någon sådan person.

Postinspektionen var dock inte helt nöjd med svaret och hemställde om Emelia Christina Johanssons skriftliga yttrande i saken "särskildt huruvida hon vid den tid brefvet funnits liggande å Virserums poststation der efterfrågadt detsamma". Vidare undrade postinspektionen varför Gunnarsson på kuvertet inte angivit orsaken till brevets obeställbarhet, när det returnerades till avsändaren.

I ett nytt yttrande den 25 april 1893 anförde Gunnarsson att han glömt att anteckna orsaken till brevets obeställbarhet. I övrigt hänvisade han till det införskaffade yttrandet från Emelia Christina Johansson. Av detta framgick att hon visserligen efterfrågat brevet och fått besked om att sådant inte fanns, men att hon var övertygad om att "om adressen varit rätt, äfven brefvet blifvit mig tillhandahållet". Postdirektionen lät sig nöjas med denna förklaring och vidtog inga åtgärder mot Gunnarsson i detta ärende.

Gunnarsson var under 1895 sjuklig och därför periodvis intagen på länslasarettet i Jönköping. Hans kontrakt med postverket löpte ut den 30 juni 1895, men han valde att anhålla om avsked redan i mars detta år. Till hans beslut att avgå kan möjligen ha bidragit resultatet av den

kassainventering som postmästaren i Målilla genomförde den 7 mars 1895.

Vid denna inventering kunde Gunnarsson inte redovisa en postanvisning på 25 kr avsänd från Göteborg den 21 december 1894 och översänd från postkontoret i Målilla den 24 december 1894 till poststationen i Virserum. Vid den här tiden var 25 kr ett betydande belopp (årslönen för poststationsföreståndaren var 200 kr) och Gunnarsson tvingades dagen efter kassainventeringen att ur egen fick återbetala 25 kr till postverket. Någon tid därefter återfanns dock den försvunna postanvisningen och i början av juli återbetalades beloppet till Gunnarsson.

I samband med denna händelse begärde Gunnarsson avsked på grund av sjukdom. Postdirektionen beslöt att "på grund af genom läkarebetyg styrkt sjukdom" entlediga honom fr.o.m. den 20 april 1895 (hans kontrakt gällde till den 30 juni 1895). Gunnarsson avled den 28 oktober 1895.

Poststationsföreståndare Per August Nilsson

Sedan Gunnarsson avgått som poststationsföreståndare söktes den lediga tjänsten av bl. a. handlanden Per August Nilsson - som tidigare visat intresse för tjänsten - och kantorn Svensson. En annan sökande var fröken Emma Hedin, Virserum. Hon hade bl. a. stöd av kyrkoherden Dahlberger, som i en skrivelse den 22 mars 1895 framhöll att fröken Hedin skulle sköta sin befattning noggrannt och ordentligt samt "ifall hon finge befattningen, skulle uteslutande egna sig deråt". Som tidigare påpekats var det inte ovanligt att poststationsföreståndarna även hade andra sysslor vid sidan av sin befattning.

Många virserumsbor stödde emellertid Nilssons kandidatur och i en skrivelse till generalpoststyrelsen framhöll de att Nilssons bostad var belägen "mitt i Virserums by, där all handel- och snickerirörelse drives". Det blev också Nilsson som den 20 april 1895 fick ta över som poststationsföreståndare. I kontraktet den 6 april 1895 med postverket åtog han sig att åtminstone intill utgången av juni 1901 mot ett årsarvode av 200 kr bestrida befattningen som poststationsföreståndare i Virserum. Nilsson byggde till sin fastighet på Storgatan 29 invid åbron bredvid den plats där senare samhällets första brandstation uppfördes. Den här epoken i postens verksamhet har blivit väl dokumenterad eftersom detta posthus flyttades till Skansen.

Poststationsföreståndarens lön hade allt sedan postens öppnande år 1874 varit oförändrat 200 kr per år. I en skrivelse den 4 maj 1897 begärde dock P. A. Nilsson löneförhöjning och anförde följande:

Anhålles Ödmjukligen att fråga om icke Kungl. Generalpoststyrelsen ville vara god öka lönen å poststationen i Wirserum till En krona per dag eller 365 kr per år ty här är så mycket att göra och för att gå allmenheten till mötes så har jag stationen öppen från kl 8 på morron till 8 på aftonen Dagligen. Och min vilja är att alltid gå folket till mötes ty rörelsen här på platsen är för stor till att endast hafva stationen öppen 4 timmar per dag. Angående tidningen så kommer det omkring 500 i veckan. Vidare synes det i kvartalsräkningen att omsättningen å frimärke går millan 6 a 700 kr i

varje kvartal. Meningen är icke nu här mäd att jag vill säga upp mej utan hoppas ändå att denna min begäran blir uppfylld.

Postmästaren i Målilla tillstyrkte i praktiken den 15 maj 1897 Nilssons begäran: "Onekandes ger denna poststation, rätt skött, mycket att göra, ty orten är folkrik och det råder mycken industriell verksamhet just i sjelfva Virserums by". Nilssons begäran om löneförhöjning avlogs dock. Men Nilsson gav sig inte så lätt. I en ny skrivelse den 14 maj 1897 begär han på nytt att få en årslön på 365 kr. Han återupprepar tidigare argument, fast den här gången påstår han endast att han har posten öppen till "6 om aftonen" (i den föregående skrivelsen uppgavs att posten var öppen till kl. 20.00). Nilsson tillägger den här gången att det "här på platsen finns 7 st handelsbodas, 3 st stora snickerifabriker och uti socknen finnes 10 st mindre snickerifabriker". Dessutom bifogade han tillstyrkan från - som postmästaren i Målilla uttryckte det - sju av Virserums mest framstående män (ordförande i Virserums sockens kommunalstämma, kronolänsmannen, flera snickerifabrikörer, en handlande).

Men inte heller denna gång blev det någon löneförhöjning.

Tredje försöket för Nilsson att få löneförhöjning lyckades något bättre. I en skrivelse i början av år 1899 påtalade Nilsson att han på grund ökade postgöromål och för att kunna tillfredsställa allmänhetens anspråk på snabb expedition måste anlita ett extra biträde vissa dagar i veckan.

Postmästaren i Målilla hade den 30 januari 1899 tillstyrkt en löneförhöjning till 600 kr per år.

Postinspektionen i Östra distriktet yttrade sig den 18 februari 1899 över Nilssons begäran och hade visserligen förståelse för Nilssons krav men föreslog att poststationsföreståndaren skulle få ett särskilt anslag på 200 kr "för bekostande af erforderligt biträde vid postgöromålens handläggning". Generalpoststyrelsen biföll den 21 februari 1899 postinspektionens förslag att tillämpas från den 1 mars samma år.

Ersättningen skulle betalas ut av postmästaren i Målilla efter förevisande av kvitto.

1895 års kontrakt uppsades av Nilsson till upphörande med mars månads utgång 1902. I en skrivelse den 21 januari 1902 förklarade han sig dock villig att fortsätta som poststationsföreståndare mot ett arvode av 600 kr per år.

Generalpoststyrelsen beslutade den 18 mars 1902 att från den 1 april samma år bevilja Nilsson ett till 500 kr förhöjt årsarvode.

Sommaren 1906 diskuterades poststationens öppethållandetider.

Postmästaren i Målilla hade föreslagit att poststationen på eftermiddagarna skulle hållas öppen kl. 14.30-17.00 (på förmiddagarna var posten öppen kl. 9-12). Men poststationsföreståndaren hade begärt att posten skulle vara öppen kl. 15.30-18.00 eftersom den ankommande posten från Gårdveda kl. 13.40 inte skulle hinna bli uppsorterad på kortare tid. Poststationsföreståndaren upplyste vidare "att i sjelfva verket gjorde det mindre med tiderna å anslaget, då korrespondenterna kunde lämna och utfå sin post nästan hvilken tid på dagen som helst".

Vid postinspektionens granskning av ärendet föreslog man dock att ankommande posten kl. 13.40 skulle utdelas en timme efter ankomsten

eller åtminstone kl. 15.00. Postmästaren godtog postinspektionens önskemål i en skrivelse den 28 juli 1906.

Det tidigare postbiträdesanslaget på 200 kr per år höjdes den 1 oktober 1907 till 300 kr per år.

Vid en kommunalstämma den 2 juni 1907 begärde Virserums socken att en poststation skulle inrättas i Ånhult. Någon poststation blev det aldrig, däremot beslutade generalpoststyrelsen att en lantbrevbäringslinje Virserum - Holmskog skulle inrättas. Det blev den första lantbrevbäringslinjen som utgick från Virserum.

Det finns inte så många inspektionsrapporter bevarade från Virserum, även om poststationerna regelbundet inspekterades av postmästaren. Avskrift av en sådan rapport från inspektionen den 23 oktober 1907, genomförd av postmästaren i Hultsfred, finns dock i postdirektionens arkiv.

Av inspektionsrapporten framgick att kassan befunnits i behörig ordning och att gällande föreskrifter om postförsändelsernas behandling i allo iakttagades. Av inventarierna befanns alla väl vårdade, men en ny brevlåda ansågs erforderlig och skulle rekvireras hos persedelsförrådet. En del för allmänheten avsedda anslag saknades eller var inaktuella och tidningstaxorna var orättade.

När det gäller poststationslokalen ansågs denna vara central belägen och lämplig för sitt ändamål. Poststationsföreståndarens intresse för postgöromålen, kännedom om gällande författningar och hans sätt att behandla allmänheten kunde "i allo väl vitsordas".

Uppenbarligen skötte Nilsson poststationen väl. Det framgår också av ett yttrande av kyrkoherden K A Nilsson i en skrivelse den 22 augusti 1910: Kan jag utan minsta tvekan lämna honom det erkännandet att han, som personligen är känd för redbart väsende och oförvitlig vandel med skicklighet och synnerligen plikttröhet skött sin syssla och mot allmänheten varit ytterst tillmötesgående och tjänstvillig.

Yttrandet hade tillkommit på postdirektionens förfrågan om Nilssons sätt att sköta poststationen inför den planerade "sammanslagningen" med järnvägsstationen.

Hösten 1909 hemställde Nilsson på nytt om löneförhöjning.

Generalpoststyrelsen beslutade den 2 oktober 1909 att Nilssons skrivelse endast skulle föranleda en höjning av biträdesanslaget från 300 kr per år till 360 kr per år, räknat från den 1 januari 1910.

Av en statistik lämnad av Nilsson för tiden 1 juli 1909 - 30 juni 1910

framgår att det vid poststationen i Virserum lämnats in 1132

postanvisningar till ett belopp av 29.387:23 och från andra poststationer förmedlats 1635 postanvisningar med ett belopp av 43.690 kr.

Poststationsföreståndare Johan Lengqvist

Posten stannade kvar på Storgatan fram till 1911 då poststationen förenades med järnvägsstationen i samband med att järnvägen från Åseda till Virserum blev färdigbyggd. Vid den här tidpunkten var det vanligt att poststationerna på mindre orter förlades till bygdens

järnvägsstation för att minska postens kostnader, samtidigt som järnvägen fick en viss ekonomisk förstärkning.

Redan den 2 april 1910 hörde postdirektionen i södra distriktet, Malmö, av sig till styrelsen för Växjö-Klafreström-Åsheda jernväg och begärde information om järnvägens fortsatta linjesträckning och planerade stationer. Järnvägsbolaget svarade den 2 juni 1910 att man hade planer på stationer i Svartarp och Aggatorp och sannolikt också hållplats vid Ånhult. På dessa tre platser vore det lämpligt med förenade post- och järnvägsstationer. Däremot nämns inget om att förena järnvägsstationen i Virserum med poststationen där.

Virserum hade dock tillkommit som en s.k. förenade poststation i postdirektionens planer redan i en skrivelse den 18 augusti 1910 till häradsskrivaren i Aspelands och Handbörds härads fögderi. I denna skrivelse begär postdirektionen information om "ungefärliga antalet korrespondenter som kan antagas komma att använda poststationerna. Häradsskrivaren överlät dock till kronolänsmannen Fr. Jonath. Holm i Virserum att besvara postdirektionens förfrågan.

Kronolänsmannens synpunkter är daterade den 1 september 1910 och i denna skrivelse konstaterar han att

Postgöromålen vid poststationen inom Virserums kyrkoby komma, oberoende af inrättandet af poststationer i (Ånhult), Holm och Aggatorp, säkerligen icke att minska utan snarare under årens lopp att ökas, då Virserums kyrkobys folkmängd, hvilken f.n. uppgår till närmare 900 innevånare, på grund av en liflig industri- och handelsrörelse genom järnvägens tillkomst hastigt läser tilltaga.

Mot den här bakgrunden avstyrkte kronolänsmannen att post- och järnvägsstationen skulle förenas. Han ansåg dessutom att det i framtiden inte skulle räcka med en ensam postfunktionär utan att det också krävdes ett postbiträde för att betjäna poststationen på ett tillfredsställande sätt.

Postdirektionen ansåg i ett yttrande den 9 november 1910 till generalpoststyrelsen att det inte var lämpligt att "låta den åldersstigne poststationsföreståndaren Nilsson, 70 år, på eget ansvar fortfarande handhafva poststationen". Generalpoststyrelsen beslutade den 18 februari 1911 att dra in poststationen i Virserum från det datum järnvägslinjen öppnades och i stället inrätta en poststation vid den blivande järnvägsstationen i Virserum.

I samband med järnvägens öppnande skulle också andra förändringar vidtagas i postens verksamhet. Den särskilda postföringslinjen mellan Virserum och Gårdveda drogs in liksom lantbrevbäringslinjen Virserum - Holmskog.

Järnvägen Växjö-Virserum (VVJ) öppnades för allmän trafik den 23 december 1911 och samtidigt blev stinsen Johan Lengqvist poststationsföreståndare. Att stinsen formellt även skulle vara poststationsföreståndare var självklart. Däremot kunde han inte hinna med att alltid sköta både järnvägens sysslor och postens olika göromål. Därför skulle ett särskilt postbiträde få anställas i Virserum (däremot inte vid de övriga järnvägsstationer som samtidigt öppnades mellan Åseda och Virserum).

Redan i en skrivelse den 24 oktober 1910 till järnvägsbolaget konstaterade postdirektören att poststationsföreståndare Nilsson hade skött poststationen cirka 16 år med nit och redlighet och att "det synes mig, som hans önskan, att få blifva biträde vid den nya poststationen om möjligt borde villfaras".

Av en skrivelse den 28 februari 1911 från postdirektionen i södra distriktet, Malmö, till Växjö-Klafreström-Åsheda Järnvägsbolag framgick att generalpoststyrelsen "förklarat sig ej hafva något att erinra mot, att nuvarande föreståndaren för Virserums poststation, f.d. handlanden Per August Nilsson, anställles såsom postbiträde vid den blifvande, med järnvägsstationen förenade poststationen". Generalpoststyrelsen hade dock ett viktigt förbehåll - det beviljade biträdesanslaget på 600 kronor fick endast utbetalas så länge Nilsson var biträde vid stationen. Eftersom Nilsson hade blivit uppsagd från sitt postarbete får väl generalpoststyrelsens beslut ses som ett sätt för arbetsgivaren att ta sitt ansvar för hans försörjning. Nilsson kom dock aldrig att tillträda sin anställning som postbiträde. Vid sammanträde med styrelsen för Wexjö-Klafreström-Åsheda Järnvägsaktiebolag den 9 mars 1912 (bolaget bytte inte officiellt namn till Växjö-Virserums Järnvägsaktiebolag förrän i juli detta år) anmäldes nämligen en skrivelse den 6 mars 1912 från generalpoststyrelsen av vilken det framgick att "f.d. handlanden Nilsson på grund af ålderdomssvagheter icke ansåge sig i stånd att tillfredsställande sköta biträdesbefattningen". Nilsson var född år 1841 och fyllde alltså 71 år detta år (han avled år 1917).

Generalpoststyrelsen hade därför i den nämnda skrivelse medgivit att järnvägen fick anställa en son till Nilsson som postbiträde, med rätt för järnvägen att fortfarande uppbära postbiträdesanslaget på 600 kronor. Sonen kom efter några år att lämna postens bana för att i stället - under namnet Nelson - komma i järnvägens tjänst, bl. a. som stins i Hultarp och Triabo.

När poststationen flyttades till järnvägsstationen fick järnvägsbolaget också bekosta inköp av ett postfackskåp för utdelning av ankommande post till abonnenterna. Enskilda personer kunde därmed mot avgift hyra ett postfack på järnvägsstationen. Hysesinkomsten från postfacken tillföll järnvägsinspektoren Lengqvist personligen och inte järnvägsbolaget. Detta uppmärksammades av bolagsstyrelsen först år 1915 och vid ett sammanträde den 30 april 1915 med styrelsen för järnvägsbolaget ålades Lengqvist att ersätta Växjö-Virserums järnvägsaktiebolag för införskaffandet av postfackskåpet. Kostnaden - 284 kronor - fick Lengqvist gottgöra genom ett månatligt löneavdrag på 15 kronor.

Det här samarbetet mellan post och järnväg kom att pågå till 1917, då avtalet sades upp från järnvägens sida. Man ansåg helt enkelt att postarbetet var för omfattande och tidskrävande. Därmed var det en dålig ekonomisk affär. Frågan diskuterades vid ett sammanträde med styrelsen för VVJ den 30 juni 1917, då också en promemoria från trafikdirektören föredrogs. Av denna promemoria framgick bl.a. att "den omfattande poströrelsen visat sig kräva ökad kontorspersonal. Sedan midten af förra

Året har där biträdt en oaflönad elev E. Gunnarsson och dennes arbetskraft har måst till fullo utnyttjas". Järnvägsbolagets styrelse beslutade att säga upp kontraktet med postverket från och med den 1 decembe 1917.